

1

‘Breng ons onze doden.’

Op hetzelfde ogenblik dat hij de stem hoorde, voelde Richard een ijzige hand achter op zijn schouder.

Hij trok zijn zwaard en draaide zich vliegensvlug om.

Bij het verlaten van de schede bracht het wapen een kenmerkend gerinkel van staal voort dat de stilte kort voor de dageraad verbrak. De kracht van het zwaard beantwoordde Richards oproep en overstelpte hem met woede in voorbereiding op de strijd.

Vlak achter waar hij op wacht had gestaan, stonden in het donker drie mannen en twee vrouwen. De restanten van het kampvuur dat een eindje verderop achter hem brandde, wierpen een vage, flakkerende rode gloed op de vijf emotionele gezichten. De grimmige figuren stonden er passief bij, hun schouders neerhangend, hun armen slap langs hun lichaam.

Behalve de dreiging van regen droeg de lucht ook de geur van houtrook van het vuur in het kamp met zich mee, en van de balsombomen en kaneelvarens die rondom hen groeiden, hun paarden, en de muffe lucht van de natte laag bladeren op de grond.

Maar Richard meende dat hij ook een vleugje zwavel opving.

Hoewel geen van de vijf er bedreigend uitzag of dreigende bewegingen maakte, ging zijn hart toch wild tekeer door de knetterende kracht die het oude wapen altijd door hem heen stuurde zodra hij het in zijn vuist nam. Hun passieve houding nam zijn gevoel dat er gevaar dreigde niet weg, noch zijn bereidheid te vechten, mochten ze hem plotseling aanvallen.

Wat Richard echter het meest verontrustte, was dat hij op de uitkijk had gestaan en alert was geweest op elk geluid en elke beweging in de stilte voor het aanbreken van de dag – dat was het hele punt van het wachthouden – maar dat hij de vijf niet had horen of zien naderen.

In een dichtbegroeid, onbewoond bos als dit vond hij het onvoorstelbaar dat niet een van hen geluid had gemaakt door op een

twijgje te trappen of de droge bladeren en schors plat te drukken waarmee de grond bezaaid was.

Richard reisde al zijn leven lang door bossen, en het was zelfs voor eekhoortjes vrijwel onmogelijk om hem te besluipen, laat staan dat vijf mensen dat konden. Toen hij nog woudloper was geweest, hadden de andere woudlopers en hij er een spelletje van gemaakt elkaar te besluipen. Hij had het zoveel en zo vaak gedaan dat hij een soort zesde zintuig had ontwikkeld voor levende wezens die in zijn buurt kwamen. Het lukte mensen maar hoogst zelden Richard te besluipen.

Desondanks was het deze vijf gelukt.

De ongebaande wildernis van het Duistere Land werd maar zelden door reizigers bezocht. Het was er veel te gevaarlijk om risico's te nemen. Dat wist elke reiziger, en niemand zou onheil over zichzelf afroepen door een kamp te besluipen.

Richard hield zich in, maar stond klaar om toe te slaan bij het eerste verkeerde woord of de eerste onverhoedse beweging. In zijn geest was de daad al verricht, had hij elke beweging afgewogen en besloten. Als ze ook maar iets verkeerd deden, zou hij zichzelf en de mensen achter hem in het kamp zonder aarzeling verdedigen.

'Wie zijn jullie?' vroeg hij. 'Wat willen jullie?'

'We zijn gekomen om bij onze doden te zijn,' zei een van de twee vrouwen op net zo'n emotionele toon als de man die als eerste had gesproken.

Alle vijf hadden ze een blik alsof ze recht door hem heen stonden.

'Breng ze naar ons toe,' zei de tweede vrouw op dezelfde spookachtige toon. Ze was vel over been, en de anderen ook.

'Waar hebben jullie het over?' vroeg Richard.

'Breng ons onze doden,' herhaalde een van de andere mannen.

'Welke doden?' vroeg Richard.

'Onze doden,' zei een andere man wiens stem al even gespeend was van gevoel.

Als ze zo in een kringetje bleven ronddraaien, kwamen ze nergens.

Achter hem in het kamp hoorde Richard zacht rumoer. De sol-

daten van het Eerste Rot waren wakker geworden van het geluid van het trekken van zijn zwaard, en ze wierpen hun dekens van zich af en sprongen overeind. Hij wist dat ze meteen de zwaarden, lansen en strijdbijlen zouden oppakken die bij hun slaapplekken lagen. Dit waren mannen die altijd paraat stonden in geval van moeilijkheden.

Zonder zijn ogen langer van de vijf figuren af te wenden dan noodzakelijk was voor een snelle blik naar links en naar rechts op zoek naar ander gevaar, wist Richard zonder meer dat de soldaten achter hem elkaar met handsignalen gebaarden verdedigingsposities in te nemen. Ondanks de afstand en hoewel ze erg voorzichtig waren, hoorde hij hier een voetstap, daar het geritsel van bladeren, een eindje opzij het zuigende geluid van modder onder de laarzen van de mannen die door het bos snelden om de vreemden te omsingelen.

Deze mannen waren de besten die er waren – ervaren soldaten die hard hadden gewerkt voor hun plek in het elitecorps van het Eerste Rot. Ze hadden allemaal jaren ervaring in de strijd. Sinds ze naar het Duistere Land waren gekomen, had een aantal van hun kameraden het leven al gelaten om Richard en Kahlan te helpen veilig terug te keren naar het paleis.

Helaas waren ze nog altijd ver van huis.

‘Ik weet niet over wie jullie het hebben,’ zei Richard terwijl hij de afstandelijke blikken van de vijf mensen voor hem in zich opnam.

‘Onze doden,’ zei de eerste vrouw op levenloze toon.

Richard fronste. ‘Waarom vertellen jullie dat aan mij?’

‘Omdat u de ene bent,’ zei de eerste man, die hem had aangeraakt.

Richard tilde een voor een zijn vingers op in een golvende beweging die diende om ze te strekken en zijn greep op het zwaard aan te passen. Hij keek de wezenloze gezichten een voor een aan.

‘De ene? Waar hebben jullie het over?’

‘U bent de *fuer grissa ost drauka*,’ zei een van de andere mannen. ‘U bent de ene.’

De haartjes in Richards nek gingen overeind staan. *Fuer grissa ost drauka* was Hoog-D'Haraans, een oude, dode taal, en betekende 'de bringer des doods'. Het was een naam die hem in de profetie was geschonken. Hoog-D'Haraans werd behalve door Richard door nog maar heel weinig mensen gesproken.

Misschien nog wel verontrustender was het feit dat dit vijftal wist dat de naam naar hem verwees.

Richard hield de punt van zijn zwaard op de vijf gericht om ervoor te zorgen dat ze niet dichterbij kwamen, al deden ze daar geen van allen een poging toe. Hij wilde er zeker van zijn dat hij de ruimte had om te vechten indien dat nodig mocht blijken.

'Waar hebben jullie dat gehoord?' vroeg hij.

'U bent de ene – u bent de *fuer grissa ost drauka*: de bringer des doods,' zei een van de vrouwen. 'Dat is wat u doet. U brengt de dood.'

'En hoe komen jullie erbij dat ik jullie je doden kan brengen?'

'We hebben lang naar onze doden gezocht,' zei ze. 'Nu moet u ze naar ons toe brengen.'

'Breng ons onze doden,' herhaalde een van de mannen, voor het eerst met een spoor van dreigende hardnekkigheid die Richard niet beviel.

De vijf vreemden leken het allemaal heel vanzelfsprekend te vinden, maar Richard snapte er niets van, of hij moest hun woorden op een onmiskenbaar verdorven manier interpreteren. Hij kende de drie oeroude betekenissen van *fuer grissa ost drauka* en wist hoe ze op hem van toepassing waren.

Deze vijf gebruikten die titel in een geheel andere zin.

Achter hem hoorde hij Kahlan op een drafje naar hem toe komen. Het geluid van haar laarzen was uniek, en hij herkende haar loopritme. Ze had zwijgend een tijdje bij hem gezeten voordat de zon was opgekomen, en was nog maar net naar het kamp teruggegaan. Toen ze achter zijn rug aan kwam hollen, stak hij zijn linkerarm uit om te zorgen dat ze uit de weg bleef voor het geval dat hij zijn zwaard moest gebruiken.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ze toen ze niet ver van hem abrupt bleef staan.

Richard wierp haar een snelle blik toe over zijn schouder. De gespannen bezorgdheid op haar vertrouwde gelaatstrekken deed geen afbreuk aan haar onberispelijke schoonheid.

Richard draaide zich terug naar de vijf om ze in de gaten te houden.

Ze waren verdwenen.

Verbaasd knipperde hij met zijn ogen en keek toen rond. Hij had zijn ogen maar een fractie van een seconde afgewend. Het was onmogelijk, maar ze waren alle vijf verdwenen.

‘Ze stonden daar toch echt,’ zei hij, half tegen zichzelf.

Er was nergens een plek waar ze zich konden hebben verborgen in het korte ogenblik dat hij had omgekeken naar Kahlan. De glooiende, rotsachtige grond waarop ze hadden gestaan, bood nergens beschutting. De dichtstbijzijnde bomen stonden pas een meter of tien verderop. Dat was de reden dat Richard die plek had uitgekozen – hij was omringd door zoveel open ruimte dat niemand zich er kon verstoppen of hem kon besluipen.

De rottende laag bladeren en het bosafval die zich hadden verzameld op de grond bij de blootliggende richel van graniet waar de vijf hadden gestaan, zagen er onaangeroerd uit. Als ze waren weggelopen, zou hij hen hebben gehoord. Ze zouden de dorre bladeren hebben verroerd. Ze hadden geen stap kunnen zetten zonder geluid te maken, en ze konden met geen mogelijkheid zo snel uit zijn gezichtsveld zijn verdwenen om zich te verstoppen.

‘Wie?’ vroeg Kahlan, en ze leunde naar opzij om langs hem te turen.

Richard stak zijn arm uit en wees hardnekkig met zijn zwaard. ‘Een paar seconden geleden stonden daar vijf mensen.’

De kleine stukjes hemel die zichtbaar waren door gaten in het zware bladerdek begonnen een gedempte, loodgrijze tint te krijgen met een rode gloed van de naderende dageraad. Kahlan wist beter dan te twijfelen aan wat Richard zei dat hij had gezien. Ze keek naar links en naar rechts en tuurde het donker in.

‘Waren het halfmensen?’ vroeg ze, haar bezorgdheid duidelijk in haar stem.

Richard kon nog steeds voelen waar een van de mannen een ijzige hand op zijn rechterschouder had gelegd.

‘Nee, dat geloof ik niet. Een van hen legde een hand op mijn schouder, om mijn aandacht te trekken. Ze hebben hun tanden niet ontbloot. Ik geloof niet dat ze hier waren om mijn ziel te stelen.’

‘Weet je het zeker?’

‘Redelijk zeker.’

‘Zeiden ze iets?’

‘Ze zeiden dat ze wilden dat ik ze hun doden bracht.’

Kahlans mond zakte open van sprakeloze verbazing. Richard keek nog eens goed naar de plek waar de vijf hadden gestaan en tuurde toen opnieuw rond, op zoek naar iets wat kon verklaren waar ze waren gebleven. In het schemerlicht kon hij geen voetafdrukken ontwaren.

Kahlan sloeg haar armen om haar lichaam en kwam eindelijk vlak bij hem staan. ‘Richard, er is hier niemand.’ Ze gebaarde naar de bomen. ‘En er is tot aan de bomen nergens een plek om je te verstoppen. Hoe kunnen ze zomaar zijn verdwenen?’

Uit het donker kwamen tientallen soldaten van het Eerste Rot, zijn persoonlijke lijfwacht, aanstormen. Ze vormden een beschermende muur. De grote kerels hadden ieder hun wapen in hun hand en waren klaar om de strijd aan te gaan. Het zag eruit alsof hij opeens midden in een stalen stekelvarken stond.

‘Meester Rahl,’ vroeg een van de officieren, ‘wat is er? Wat is er gebeurd?’

‘Er stonden daar vijf mensen, zonet nog.’ Richard gebaarde met zijn zwaard. ‘Ze doken achter me op en stonden daar.’

De soldaten tuurden even het donker in, en toen stormde er zonder dat er een woord gesproken hoefde te worden een tiental mannen het bos in om de indringers te gaan zoeken. Hoewel de dageraad het stille woud in een zwakke, groene gloed begon te hullen, wist Richard dat het nog donker genoeg was om iemand te missen die in zo’n dicht bos verscholen zat. De vreemden hoefden maar in de schaduwen tussen het struikgewas en de jonge boompjes neer te hurken om bijna onzichtbaar te zijn.

Maar hij geloofde niet dat deze vijf zich ergens neergehurkt
schuilhielden.

Hij wist wel beter.

Hij wist dat ze waren verdwenen.